

dené rozvrhové usnesení zrušil, stačí uvést, že rekursnímu soudu nebylo zabráněno zaujmouti jiné právní stanovisko k posouzení skutečností tvrzených na podporu odporu a odchylné od právního názoru prvního soudu jakož i odporovatelek.

Čís. 14008.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

K působnosti rejstříkového soudu náleží zkoumati, zda doklady o změnách v seznamu podílníků jsou správné a odpovídají zákonným předpisům.

Ke vzdání se podílu společníka jest třeba notářského spisu.

Chrániti nároky dědiců zemřelého společníka podle společenské smlouvy, by jim byla ostatními společníky vyplacena hodnota podílu zjištěná podle poslední schválené rozvahy, není povolán rejstříkový soud.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, R I 1453/34.)

Rejstříkový soud uložil společnosti s r. o., 1. aby vykážala postup závodního podílu Františka K-a notářským spisem a 2. aby předložila doklad o tom, že zjištěná hodnota závodního podílu téhož společníka byla složena pro pozůstalost a odevzdána dědicům soudem pozůstalostním. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, pokud směřoval proti příkazu rejstříkového soudu ad 1., vyhověl mu však, pokud směřoval proti příkazu rejstříkového soudu ad 2., usnesení obou nižších soudů v tomto směru zrušil a vyslovil, že z příkazu toho schází.

Důvody:

Rekurentka uplatňuje proti souhlasným usnesením nižších soudů ve smyslu § 46 (2) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. nezákonnost a zřejmý rozpor se spisy. Dle zásady § 11 zák. čís. 58/1906 ř. z. a vzhledem na předpisy § 9 čís. 2 § 26 odst. (3) téhož zákona náleží k působnosti rejstříkového soudu zkoumati, zda doklady o změnách v seznamu podílníků jsou správné a odpovídají zákonným předpisům. Výtka nezákonnosti není opodstatněna, pokud rekursní soud požaduje notářský spis o vzdání se závodního podílu společníka Františka K-a ve smyslu § 76 zákona čís. 58/1906 ř. z., třebaže zákon mluví o převodu závodního podílu právním jednáním mezi živými, poněvadž vzdání se podílu, učiněné oním společníkem za živa je ve skutečnosti převodem mezi živými, a výklad rekursního soudu je v tom směru správný. Není proto dovolací rekurs proti příkazu pod 1. opodstatněn.

Jinak se má věc ohledně příkazu 2. Dědicové zemřelého společníka mají sice podle § 9 odst. 3 společenské smlouvy nárok, aby jim byla

vyplacena ostatními společníky podle poměru podílu hodnota podílu zjištěná podle poslední schválené rozvahy, ale tu jde o hmotněprávní nároky dědiců, vyplývající ze společenské smlouvy, tedy o nároky soukromoprávní proti společnosti, k jejichž ochraně není povolán rejstříkový soud. Vydaný v tom směru příkaz rejstříkového soudu není kryt zákonem a bylo jej proto zrušiti.

Čís. 14009.

Nárok pojistitele proti pojistníku na náhradu (§ 1042 obč. zák.) toho, co pojistitel vyplatil poškozenému za pojistníka, který měl tuto částku podle pojišťovací smlouvy proti zákonné povinnosti ručební platiti ze svého, promlčuje se ve třech letech.

U pohledávky, která vůbec nebyla přihlášena k vyrovnání dlužníka, není promlčení vyrovnacím řízením staveno.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1934, Rv I 246/33.)

Žalovaná firma byla u žalující pojišťovny pojištěna proti škodě při jízdě automobilem. V žalobě, zadané na soud roku 1932, domáhala se žalující pojišťovna na žalované firmě zaplacení 1385 Kč 80 h a odůvodňovala žalobní nárok tím, že podle pojišťovací smlouvy proti zákonné ručební povinnosti žalované strany likvidovala žalobkyně roku 1924 za žalovanou stranu škodní případ a vynaložila k tomu kromě částky, kterou sama byla povinna podle pojišťovací smlouvy nahraditi, též další ještě částku 1385 Kč 80 h, kterou žalovaná strana byla povinna podle pojišťovacích podmínek a podle vlád. nař. čís. 156/27 sb. z. a n. nésti ze svého (správně, ježto jde o případ z doby dřívější podle nař. ze dne 28. října 1908, čís. 222 ř. zák.). **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Jde o to, zda zažalovaný nárok jest promlčen. Žalobkyně ho uplatňuje jakožto nárok ze smlouvy pojišťovací a za takový ho též sluší považovati. § 19 poj. zák. ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. zák. stanoví, že nároky z pojišťovací smlouvy se promlčují ve třech letech, promlčení počíná se ukončením kalendářního roku, ve kterém bylo lze plnění žádati. Podle § 1486 obč. zák. promlčují se pohledávky na plnění v obchodním provozování ve třech letech. Jest tedy pohledávka žalující strany promlčena. **O d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Žalující strana uplatnila proti žalovanému nárok na náhradu škody, který podle zákona žalovaná strana měla sama nésti, tudíž nárok opřený právně o ustanovení § 1042 obč. zák. Na souzený případ nelze především použiti podle názoru odvolacího soudu ustanovení § 19 zákona ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. zák., neboť, jak ze souvislosti ustanovení tohoto paragrafu lze souditi, vztahuje se toto ustanovení na nároky, které má z pojištění proti pojišťovateli pojištěný. Nad to však ani nejde o nárok ze smlouvy pojišťovací. Smlou-